

документів органів місцевого самоврядування і користування ними; 3) порядок і принципи діяльності контрольної (ревізійної) комісії ради; 4) внутрішню організацію і порядок роботи органів місцевого самоврядування гміни; 5) порядок управління і користування комунальною власністю «допоміжними одиницями»; 6) повноваження «допоміжних одиниць» у веденні фінансових справ у межах бюджету гміни; 7) принципи участі голови виконавчого органу «допоміжної одиниці» в роботі ради без права голосу; 8) порядок діяльності депутатських клубів (груп, фракцій) [2].

Відзначимо обов'язковість прийняття статутів гмінами, що у Польщі ґрунтується на тому, що гміни є юридичними особами. Оскільки за Цивільним кодексом Республіки Польща статут є підставою для діяльності юридичної особи, то й гміни зобов'язані приймати власні статути.

На сам кінець зауважимо, що наявні акти, що виступають правовою основою нормативно-правового регулювання діяльності гміни, виступають важливим фактором динамічного розвитку гмін, як важливого регіонального рівня адміністративно-територіального устрою Польщі. Згадані нормативні акти сприяють реалізації основного завдання діяльності гмін: забезпечення соціально-економічного розвитку та задоволення потреб громадян у межах своєї компетенції.

Література

1. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні: підручник / за ред. С.Г. Серьогіної. – 2-ге вид. переробл. та доповн. Харків: Право, 2011. 360 с.

2. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. z 1990 r. Nr 16, poz. 95). Tytuł ustawy zmieniony ustawą z dnia 29 grudnia 1998 r. (Dz. U. nr 162, poz. 1126) na Ustawę o samorządzie gminnym.

УДК 341.327(043.2)

Новіков М.М., к.ю.н., доцент,
Херсонський факультет,
Одеський державний університет внутрішніх справ,
Новікова М.М., к.ю.н., доцент,
Херсонський державний університет, м. Херсон, Україна

МІЖНАРОДНА ВІЙСЬКОВА КОЛЕКТИВНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ: ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Природна актуальність теми пов'язана з нейтралізацією гібридної локальної війни між Російською федерацією (РФ) і Україною (2014-2020 р.р.), з переоцінкою соціальних та загальнолюдських цінностей, до

яких реально відносимо, як запоруку Миру, національно-державну та міжнародну колективну військову безпеку за провідними принципами: 1) розумної військової достатності; 2) підготовки та застосуванні сучасних військових технологій; 3) участі на міжнародному рівні у розробці та підготовці стратегічних космічних військ; 4) застосування біологічних та комп'ютерних роботів для належної обороноздатності України замість історично складеної людської військової сили.

Отже, актуально для України - європейської держави ХХІ століття розв'язання певного обсягу невирішених військових проблем, пов'язаних з негативними результатами слабкої обороноздатності за відсутності:

1) сучасного озброєння; 2) належного бюджетного чи асоційованого фінансування; 3) професійного кадрового потенціалу; 4) стратегії та тактики (Військової програми державного захисту) оборони і нападу в разі агресії; 5) союзних держав, здатних прийти на спільну сумісну військову (технічну, економічну, іншу ресурсну) допомогу; 6) поміркованої військової політики у середині власної країни; 7) належної розвідки та контррозвідки в державі та за її межами; 8) залучення української діаспори для захисту Батьківщини; 9) створення, на кшталт Французького іноземного легіону, Кримсько – татарської армії, інших сучасних військових з'єднань.

Наша думка ґрунтується на порівняльному аналізі військового потенціалу України зі збройним і матеріально-технічним потенціалом РФ через можливі засоби військово-політичного вирівнювання протиборчих сил.

Отже, Росія має в Криму на 2020 рік військово-морську базу, армійський корпус, авіаційну дивізію й дивізію ППО. Крім того, Чорноморський флот РФ поповнився шістьма підводними човнами, фрегатами «Адмірал Григорович», «Адмірал Ессен», які мають на озброєнні крилаті ракети «Калібр», а також три дивізії берегових ракетних комплексів «Бал» і «Бастіон» [1]. Із ЗМІ відомо, що з 10 січня 2018 року РФ зміцнила оборону Криму дивізіоном зенітно-ракетного комплексу С-400, (в окупованому Севастополі), який контролює повітряний простір над Чонгаром і Армянськом [1]. Це свідчить про наступальний характер військ РФ на анексованій території.

Таким чином, агресія з боку Росії стосовно анексії АРК та організації сепаратистських рухів на Сході нашої держави в Донецькій та Луганській областях мають шовіністично-територіальне поновлення РФ в межах кордонів колишнього СРСР.

Природне реформування державної військової організації України вимагає рецепції нових наукових історичних та сучасних поглядів, практичних військово-політичних надбань і законодавчих перетворень військових організацій України на кшталт сучасних країн світу: США, Англії, Франції, Росії для створення можливих перспектив повернення

захоплених територій, наведення порядку у збройних силах, створення сучасної обороноздатної військової програми та військової системи оборони в державі Україні на засадах єдності з Європейським Союзом, військовим блоком НАТО та прогресивними країнами людства, що піклуються про непорушність договорів міжнародного права.

Над перспективами міжнародно-правової колективної та національно-державної безпеки за допомогою правового регулювання військової сфери працюють тим чи іншим чином наступні вчені: І.Н. Арцибасов, О.М. Бандурка, І.Л. Бородін, В.Г. Буткевич, В.Н. Гуцуляк, І.І. Дахно, А.С. Мацько, Н.В. Пронюк, О.С. Сотула, В.М. Стратонов, Л.Д. Тимченко, Е.Б. Павлова, П.А. Циганков, О.Х. Юлдашев, В.М. Яковлев, О.Н. Ярмиш тощо.

Підтримуємо їхню позитивну військову взаємодію України з НАТО, як один із військових способів і нормативних засобів збереження українського суверенітету, територіальної цілісності, непорушності кордонів, з уникненням будь-яких жертв військової агресії, наприклад, за програмою (формулою) Франка Вальтера Штайнмаєра. Ним у 2015 році запропоновано «механізм поетапної реалізації положень щодо розведення військ протиборчих сторін, з наданням окремим регіонам Донецької та Луганської областей України особливого статусу, з проведенням виборів в місцеві органи влади, після визнання цих виборів ОБСЄ чесними та вільними» [2].

Підкреслимо мету цієї роботи, як створення новітніх засобів міжнародної та конституційної взаємодії України та НАТО, з удосконаленням військової колективної міжнародної та національної державницької безпеки України на її території та у зовнішньополітичних відносинах з іншими країнами.

Втім, головним завданням роботи є: опанування на теоретично-прикладному рівні позитивними аспектами військової взаємодії НАТО з Україною для створення на європейському континенті належної міжнародної колективної військової безпеки. Для цього необхідно проаналізувати зарубіжний досвід функціонування НАТО, як військової організації, з усвідомленням її корисності для належного режиму правової взаємодії з Україною та покращенням умов досліджуваної колективної безпеки суб'єктів, з подальшим формулюванням можливих науково-практичних військових перспектив щодо обороноздатності України [3].

Об'єктивація дослідження спрямована на використання міжнародно-правового та національного досвіду України зі створенням військової колективної безпеки в Європі з протидії військової агресії РФ. Організація Північноатлантичного договору заснована Договором який був підписаний 4 квітня 1949 р. і набрав чинності 24 серпня 1949 р. Членами НАТО є 19 держав. Основною метою НАТО є забезпечення стабільності та добробуту в Північноатлантичному регіоні [4]. Таким чином, НАТО є

міжнародна військова організація, яка ґрунтується на міжнародному військовому договорі та положеннях міжнародного права для реалізації воєнних цілей, пов'язаних з участю у військових діях (охороною спеціальних об'єктів, збором розвідувальної інформації, підготовкою військових кадрів, військових операцій тощо), та має систему постійно діючих органів, які володіють міжнародною правосуб'єктністю у сфері військової колективної безпеки. Доцільно запозичити для оборони України військові технології «ПРО», як провідної військової складової для запобігання військовому вторгненню РФ в Україну та примушення її в межах Статуту ООН і Будапештського меморандуму 1994 року поважати Європейські кордони нашої держави.

За змістом роботи підтримуємо реформування військової організації України, схилиємося до рецепції нових наукових поглядів, практичних надбань і законодавчих перетворень провідних країн світу для повернення захоплених територій Україні, наведення правопорядку, створення сучасної держави України у єднанні з Євросоюзом та НАТО, з прогресивним відтворенням військової організації сучасного типу на детермінантах міжнародної колективної безпеки.

Література

1. Окупаційні війська РФ в Криму. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>
2. Формула Штайнмаєра. URL: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>
3. Історія держави і права України / В.Я. Тацій, А.Й. Рогожин, В.Д. Гончаренко. URL: <http://books.br.com.ua/themes/7/58>
4. Організація Північноатлантичного договору (НАТО). URL: <http://uristinfo.net/mezhdunarodnoe-pravo/139-mvburomenskij-mizhнародne-pravo/3657-rozdil-12-mizhнародni-organizatsiyi.html?start=1>

УДК 341.123(043.2)

Орлова О.О., к.ю.н., доцент,
Циб І.С., слідчий СУ ГУНП в Запорізькій області,
здобувач вищої освіти,
Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ У МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Останніми роками питання захисту прав людини в Україні набуло загальносуспільного масштабу і політичного значення.

Визначальна роль у механізмі міжнародного захисту прав людини належить Організації Об'єднаних Націй, що є основною міжнародною організацією світу. Це не випадково: по-перше, її членами є майже всі